RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 231/94

af 24. januar 1994

om ændring af forordning (EØF) nr. 1765/92 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 42 og 43,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (3), og

ud fra følgende betragtninger:

Ved iværksættelsen af den støtteordning for producenter af visse markafgrøder, der blev indført ved forordning (EØF) nr. 1765/92 (4), er det medlemsstaternes opgave at udarbejde regionaliseringsplaner på grundlag af objektive kriterier; kriterierne for disse planer bør ændres, for at medlemsstaterne kan få større handlefrihed, uden at dette dog på nogen måde tilsidesætter de tidligere gennemsnitsudbytter;

da der er risici forbundet med en sådan større handlefrihed, bør der fastsættes en særlig bestemmelse om de tilfælde, hvor en medlemsstat vælger at fastlægge produktionsregioner, der afviger fra regionerne med basisarealer, for at det kan sikres, at de tidligere udbytter iagttages i praksis;

desuden bør det tillades, at der anvendes forskellige udbytter for vandede og ikke-vandede arealer, uden at det samlede vandede areal dermed udvides; dette mål kan nås, hvis der indføres et maksimumsareal, der fastsættes for hver produktionsregion, der er berettiget til en godtgørelse på grundlag af udbytte på vandede arealer; medlemsstaterne kan ligeledes begrænse denne mulighed til en enkelt olieafgrøde; medlemsstaterne kan i stedet for en ordning med et maksimumsareal yde godtgørelserne efter en ordning med særskilte basisarealer for vandede afgrøder;

af hensyn til effektiviteten bør der være tale om udtagning af jorder inden for omdriften; med henblik på denne forordnings anvendelse bør der fastlægges en særlig definition af omdrift; for imidlertid at sikre en bedre tilpasning af jordudtagningsordningen til de agronomiske krav, bør der fastsættes andre former for jordudtagning, som f.eks. udtagning uden omdrift, kombination af udtagning med omdrift og uden omdrift (blandet udtagning) samt udtagning med omdrift, der bygger på andre perioder end dem, der er fastsat for udtagning med omdrift med en sats på 15 %; for at sikre samme effektivitet i de tilfælde, hvor der anvendes anden udtagning end udtagning med omdrift med en sats på 15 %, bør der for disse andre former for udtagning fastsættes en sats på over 15 %;

godtgørelsen for jordudtagning bør forhøjes;

i bestemte tilfælde kan producenterne være interesserede i at udtage en større del af bedriftens areal end den, der er omfattet af jordudtagningskravet; dette bør være muligt; i den sammenhæng bør der vedtages særlige bestemmelser, således at der kan tages hensyn til de udtagne jorder inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 2328/91 af 15. juli 1991 om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet (5); medlemsstaterne bør kunne undlade at anvende denne mulighed, hvis dette er nødvendigt af hensyn til særlige forhold inden for deres landbrug;

der kan foreligge situationer, hvor en overførsel af udtagningsforpligtelser gør det muligt at anvende jorden mere rationelt og tage større hensyn til miljøkravene; da der kan være reel fare for, at jordudtagningen bliver mindre effektiv, bør sådanne overførsler ske med den største forsigtighed, så det sikres, at udtagningsordningerne ikke bliver mindre effektive;

af smidighedshensyn bør overførslerne lettes, men dog begrænses til naboområdet eller inden for visse regioner navnlig af miljøårsager; for at kompensere for eventuelle produktivitetsforskelle mellem de berørte landbrugere bør det fastsættes, at der anvendes en højere jordudtagningssats; endvidere bør medlemsstaterne have mulighed for ikke at tillade overførsler på deres område;

i artikel 9 i forordning (EØF) nr. 1765/92 er det fastsat, hvilke arealer der ydes godtgørelse for; for at tage hensyn til en række særlige forhold, der kan indebære for strenge konsekvenser, er det nødvendigt at tillade bestemte undtagelser fra denne artikel; undtagelserne bør forvaltes af

(1) EFT nr. C 265 af 30. 9. 1993, s 6.
(2) EFT nr. C 315 af 22. 11. 1993.
(3) EFT nr. C 352 af 30. 12. 1993, s. 41.
(4) EFT nr. L 181 af 1. 7. 1992, s. 12. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1552/93 (EFT nr. L 154 af 25. 6. 1993, s. 19).
(5) EFT nr. L 218 af 6. 8. 1991, s. 1.

medlemsstaterne under hensyntagen til deres særlige forhold; anvendelsen af undtagelserne kan føre til en forringelse af effektiviteten af ordningen i forordning (EØF) nr. 1765/92; for at mindske denne risiko bør der fastsættes passende foranstaltninger, der alt efter situationen gør det muligt at fastholde den samlede mængde af støtteberettigede jorder på et uændret niveau eller at undgå en betydelig stigning heri;

kvaliteten af produkterne af markafgrøder, navnlig hård hvede og solsikke, kunne forbedres ved brug af certificeret frø; det ville være et middel til at nå dette mål, hvis man lod godtgørelserne være betinget af, at der bruges sådant frø;

for at fremme afsætningen af en række landbrugsprodukter til industrien bør det fastsættes, at der kan dyrkes bestemte afgrøder på de udtagne arealer, eventuelt uden godtgørelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 1765/92 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 6, indsættes følgende andet afsnit:

»Arealer, der er omfattet af en ekstraordinær udtagning i henhold til andet led i foregående afsnit, tages ikke i betragtning ved anvendelsen af dette stykke.«

2) Artikel 3, stk. 1, affattes således:

»*Artikel 3*

1. For at fastsætte de gennemsnitsudbytter, der skal anvendes til beregning af godtgørelsen, udarbejder hver medlemsstat en regionaliseringsplan, der indeholder hensigtsmæssige og objektive kriterier for oprettelsen af særskilte produktionsregioner, for at der så vidt muligt fastlægges specifikke homogene områder.

Når medlemsstaterne udarbejder regionaliseringsplanerne, tager de hensyn til deres særlige forhold. De kan navnlig graduere gennemsnitsudbytterne for at tage hensyn til eventuelle strukturforskelle mellem produktionsregionerne.

Endvidere kan medlemsstaterne i deres regionaliseringsplaner anvende et udbyttetal for majs, der er forskelligt fra udbyttetallet for de øvrige kornarter.

— Såfremt udbyttet for majs er højere end udbyttet for de øvrige kornarter, skal der særskilt for majs fastsættes et regionalt eller individuelt basisarealer, som nævnt i artikel 2, stk. 2 og 3, der ved anvendelse af det regionale basisareal omfatter en eller flere majsproduktionsregioner efter medlemsstatens eget valg.

Medlemsstaterne kan ligeledes i de pågældende regioner fastsætte regionale eller individuelle basisarealer særskilt for andre markafgrøder end majs. Hvis majsbasisarealet i så fald ikke nås i løbet af et produktionsår, udloddes de resterende hektarer for samme produktionsår til de tilsvarende basisarealer for andre markafgrøder end majs.

— Såfremt udbyttet for majs er lavere end eller svarer til udbyttet for de øvrige kornarter, kan der ligeledes fastsættes et basisareal særskilt for majs i henhold til foregående led. Vælger medlemsstaten at fastsætte et basisareal for andre markafgrøder end majs, gælder følgende:

— hvis majsbasisarealet ikke nås i løbet af et produktionsår, kan de resterende hektarer for samme produktionsår udloddes til de tilsvarende basisarealer for andre markafgrøder

— hvis basisarealet for andre markafgrøder end majs ikke nås i løbet af et produktionsår, kan de resterende hektarer for samme produktionsår udloddes til det pågældende majsbasisareal.

Overskrides disse basisarealer, anvendes artikel 2, stk. 6.

Medlemsstaterne kan endvidere i deres regionaliseringsplaner fastsætte indbyrdes forskellige udbytter for vandede og ikke-vandede arealer. Godtgørelserne på grundlag af udbyttet for vandede arealer tildeles inden for et loft, der i regionaliseringsplanen fastsættes for hver produktionsregion. Dette loft svarer til gennemsnittet for vandede arealer i årene 1989-1991 med henblik på høst af markafgrøder. Dette loft kan forhøjes med senere vandede arealer, hvor der dyrkes de samme afgrøder, og for hvilke det er fastslået, at investeringerne er påbegyndt inden 1. august 1992.

Hvis støtteansøgningerne til satsen for vandede arealer overstiger loftet, reduceres godtgørelserne med 1,5 gange satsen for den overskridelse, der er konstateret i det pågældende produktionsår. Hvis overskridelsen er på 10 % eller derover, anvendes der dog for vandede afgrøder, det udbyttetal, der gælder for ikke-vandede afgrøder i samme region.

I stedet for at anvende det i denne artikel omhandlede loft kan medlemsstaterne yde godtgørelserne på grundlag af udbyttet for vandede arealer efter en ordning med særskilte basisarealer for vandede arealer.

I så fald fastsættes det vandede basisareal efter de bestemmelser, som gælder for fastsættelsen af det ovennævnte loft, uden at dette dog må føre til en forøgelse af det samlede basisareal i den pågældende medlemsstat.

Overskrides disse arealer, anvendes artikel 2, stk. 6.

Regionaliseringsplanen skal under alle omstændigheder sikre, at det gennemsnitsudbytte for den berørte medlemsstat, som er fastlagt for perioden ifølge de i stk. 2 nævnte kriterier, overholdes.«

3) Artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

»Hvis en medlemsstat beslutter at behandle

— majs særskilt i forhold til andre kornarter, skal der foretages særskilt angivelse af det gennemsnitlige kornudbytte, som ikke ændres, for majs alene og for korn bortset fra majs

— vandede arealer særskilt i forhold til ikke-vandede arealer, skal der foretages særskilt angivelse af det tilsvarende gennemsnitsudbytte, som ikke ændres, for de to arealkategorier hver for sig.

Medlemsstaterne kan i en region begrænse godtgørelsesberettigelsen for vandede arealer til kun en olieafgrøde. I så fald fastsættes der for den pågældende afgrøde et specifikt loft for denne region, og reglerne for lofterne finder anvendelse.«

4) I artikel 3 indsættes som stk. 6:

»6. Hvis en medlemsstat i medfør af stk. 1 vælger at fastlægge produktionsregioner, hvis afgrænsning ikke svarer til afgrænsningen for de regionale basisarealer, forelægger den Kommissionen en oversigt over alle støtteansøgningerne og de hertil knyttede udbytter. Fremgår det af disse oplysninger, at det gennemsnitsudbytte, der følger af regionaliseringsplanen for 1993 i henhold til artikel 3, stk. 2, er overskredet i en medlemsstat, nedsættes alle godtgørelser til denne medlemsstat for det følgende produktionsår i forhold til den konstaterede overskridelse. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, når den mængde udtrykt i tons korn, for hvilken der er indgivet støtteansøgninger, ikke overskrider den mængde, der udgøres af produktet af samtlige medlemsstatens basisarealer og ovennævnte gennemsnitsudbytte.

Medlemsstaterne kan vælge at få konstateret en eventuel overskridelse af gennemsnitsudbyttet inden for hvert enkelt basisareal. I så fald anvendes bestemmelserne i dette stykke på de godtgørelser, der skal betales på hvert berørt basisareal.«

5) Artikel 7, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Jordudtagningskravet for jorder inden for omdriften er på 15 % fra produktionsåret 1993/94. Begrebet omdrift i denne forordnings forstand defineres efter fremgangsmåden i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 1766/92.

Enhver anden form for jordudtagning end den ovenfor omhandlede foretages efter udtagningssatsen for jorder inden for omdriften forhøjet med 5 procentpoint. En sats, der kun forhøjes med 3 procentpoint, er dog tilladt i de i forordning (EØF) nr. 1541/93 omhandlede tilfælde.«

6) Artikel 7, stk. 5, affattes således:

»5. Godtgørelsen for jordudtagningsforpligtelsen er på 57 ECU multipliceret med det gennemsnitsudbytte for korn, der er beregnet i regionaliseringsplanen. Godtgørelsen udbetales for det antal hektar, der kræves ifølge forpligtelsen i stk. 1. For Portugals vedkommende skal der ved godtgørelsen tages hensyn til den støtteordning, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 3653/90.«

7) Artikel 7, stk. 6, ophæves, og som stk. 6 og 7 indsættes:

»6. Producenterne kan få godtgørelsen i stk. 5 for jordudtagning, der overstiger deres forpligtelse, og som skal bidrage til en bedre produktionsstyring. I så fald må det braklagte areal ikke overstige det markafgrødeareal, som der søges godtgørelse for. I denne forbindelse anses den i artikel 2, stk. 6, omhandlede ekstraordinære jordudtagning for at være et markafgrødemateriale, som der søges om godtgørelse for. Medlemsstaterne kan fastsætte en nedre grænse for jordudtagningen ud fra hensyn til særlige forhold inden for deres landbrug, f.eks. miljøbeskyttelse eller faren for en for stærk indskrænkning af landbruget i bestemte regioner.

Uanset det foregående afsnit kan producenter, der i medfør af forordning (EØF) nr. 2328/91 har udtaget jorder på et areal større end det, de agter at dyrke med støtteberettigede markafgrøder, og som ikke er begyndt at dyrke disse jorder igen, ved udløbet af den forpligtelsesperiode, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i ovennævnte forordning, fortsat holde de jorder ude af produktion, som de har udtaget i medfør af denne foranstaltning, for en ny periode på 60 måneder. Til gengæld fastsættes betalingen for jordudtag-

ningen til 40 ECU pr. ton for den del, der overstiger markafgrødearealer, som der søges godtgørelse for. I denne forbindelse anses den i artikel 2, stk. 6, omhandlet ekstraordinære jordudtagning for at være et markafgrødeareal, som der søges godtgørelse for. Denne mulighed står ligeledes åben for producenter, hvis udtagningsforpligtelse er ophørt i september 1993, og som på baggrund af usikkerheden om de fremtidige regler har genoptaget dyrkningen af disse jorder med henblik på høst i 1994. Medlemsstaterne kan dog undlade at anvende denne mulighed af de samme grunde som i det foregående afsnit.

7. Inden for samme medlemsstat kan en producent overføre en jordudtagningsforpligtelse til en anden producent:

— hvis de nationale miljøbestemmelser indebærer, at en producent, som udtager bestemte marker, er nødt til at reducere besætningen. Medlemsstaten kan kræve, at sådanne overførsler sker inden for samme region som omhandlet i artikel 2, stk. 2

— hvis overførslen sker inden for en plan, der af medlemsstaten forud forelægges Kommissionen, som påser, at planen ikke anfægter jordudtagningsordningens effektivitet. Den i planen fastsatte overførsel skal begrænses til en radius på højst 20 km eller gennemføres inden for en bestemt region, hvor der navnlig opfyldes miljøkrav. Jordudtagningssatsen i stk. 1, andet afsnit, forhøjes med 5 procentpoint. I de i forordning (EØF) nr. 1541/93 omhandlede tilfælde begrænses denne forhøjelse dog til 3 procentpoint.

En medlemsstat kan beslutte ikke at anvende ordningen i dette led.

Sker overførslen til en anden udbytteregion, skal udtagningsarealet justeres tilsvarende.

Godtgørelsen til den producent, som overfører sin jordudtagningsforpligtelse, er betinget af, at forpligtelsen opfyldes fuldt ud af den producent, som den overføres til.

De overførte forpligtelser undergives de regler, der gælder for den bedrift, hvor jordudtagningen reelt sker.«

8) Artikel 9 affattes således:

»*Artikel 9*

Ansøgninger om godtgørelse og jordudtagningserklæringer kan ikke indgives for græsarealer uden for omdriften, for flerårige afgrøder, for skovarealer eller for arealer med ikke landbrugsmæssig udnyttelse pr. 31. december 1991.

Medlemsstaterne kan på betingelser, der fastlægges nærmere, fravige det foregående afsnit for at tage hensyn til særforhold, navnlig hvad angår arealer, der indgår i et omstruktureringsprogram, eller arealer med flerårige markafgrøder, der normalt indgår i omdriften med de i bilag I nævnte afgrøder. I dette tilfælde træffer medlemsstaterne passende foranstaltninger for at undgå, at sådanne undtagelser medfører en betydelig forøgelse af det samlede støtteberettigede landbrugsareal. Foranstaltningerne kan navnlig bestå i, at der fastsættes mulighed for at lade arealer, der tidligere gav ret til godtgørelse, miste denne ret og til gengæld lade andre arealer blive støtteberettigede i deres sted.

Medlemsstaterne kan ligeledes fravige første afsnit for at tage hensyn til særlige situationer i forbindelse med forskellige former for offentlige foranstaltninger, når en landbruger på grund af sådanne foranstaltninger begynder at dyrke jorder, der tidligere ikke gav ret til godtgørelse for at fortsætte sin normale landbrugsvirksomhed, og hvis den pågældende foranstaltning bevirker, at jorder, der oprindelig gav ret til godtgørelse, ikke gør det mere, således at den samlede mængde støtteberettigede jorder ikke forøges betydeligt.

Medlemsstaterne kan desuden i visse tilfælde, der ikke er omhandlet i de to foregående afsnit, fravige første afsnit, hvis de i en plan, der skal forelægges Kommissionen, dokumenterer, at den samlede mængde støtteberettigede jorder forbliver uændret.«

9) Artikel 12, første led, affattes således:

»— dem, der vedrører udarbejdelsen og forvaltningen af basisarealer og lofter for vandede afgrøder, og dem, der vedrører anvendelsen af artikel 2, stk. 4«.

10) Artikel 12, tredje led, affattes således:

»— dem, der vedrører fastlæggelsen af beløbene og betalingen af godtgørelserne; uden at det berører bestemmelserne i artikel 11, stk. 1, giver disse regler medlemsstaterne mulighed for at gøre særlig støtte til markafgrøder betinget af, at der bruges certificeret frø«.

11) Artikel 12, femte led, affattes således:

»— dem, der vedrører fastlæggelsen af de krav, der skal opfyldes for, at supplementet for hård hvede kan udbetales; reglerne giver medlemsstaterne mulighed for at gøre det i artikel 4, stk. 3, nævnte supplement betinget af, at der bruges certificeret frø«.

12) Artikel 12, ottende led, affattes således:

»— dem, der vedrører jordudtagning; i disse bestemmelser fastlægges især anden form for jordudtagning end den vekseldriftsbetingede, den årlige minimumsperiode for jordudtagning, de miljøforanstalninger, der skal træffes, og de regioner, hvor disse foranstaltninger kan erstattes med mere hensigtsmæssige foranstaltninger på grund af visse klimaforhold; desuden fastlægges i disse bestemmelser, hvilke betingelser der skal gælde for

— overførsel af jordudtagning

— jordudtagning på en bedrift, der er beliggende i flere produktionsregioner, samt for de undtagelser, der eventuelt skal finde anvendelse i forbindelse med såkaldte »secano« (ikke vandede regioner) — og »regadio« (vandede regioner) — produktionsregioner for at producenterne kan opfylde den forpligtelse til jordudtagning, der er forbundet med en »regadio«-region, der er helt eller delvis beliggende i en »secano«-region

under hensyn til forskelle i udbyttet.«

13) Artikel 12, niende led, affattes således:

»— dem, der vedrører betingelserne for anvendelse af:

— artikel 7, stk. 4; ved betingelser kan det fastsættes, at der kan dyrkes produkter uden godtgørelse

— artikel 9; ved disse betingelser fastlægges de vilkår, på hvilke undtagelser fra denne artikel kan tillades, og medlemsstaternes pligt til at forelægge de planlagte foranstaltninger for Kommissionen til godkendelse. Disse undtagelser kan for de nye tyske delstaters vedkommende berøre omstruktureringer, der omfatter 2 500 hektar med markafgrøder med henblik på 1993/94-høsten.«

Artikel 2

Hvis særlige foranstaltninger bliver nødvendige for at lette overgangen fra den gældende ordning til ordningen i denne forordning, skal foranstaltningerne vedtages efter fremgangsmåden i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 1766/92.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Den anvendes fra produktionsåret 1994/95. For så vidt angår bestemmelserne om jordudtagning finder disse allerede anvendelse på udtagning, som foretages med henblik på nævnte produktionsår.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. januar 1994.

På Rådets vegne

G. MORAITIS

Formand